

عنوان مقاله:

تحلیل تاویلات عرفانی در فیه ما فیه مولوی

محل انتشار:

کنگره بین المللی فرهنگ و اندیشه دینی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

محمداسماعیل عبداللهی - دانشجوی دکتری دانشکده مذاهب دانشگاه ادیان و مذاهب قم

خلاصه مقاله:

تأویل در یونان باستان و متون مقدس قبل از اسلام نیز سابقه دارد و با ظهور و بروز اختلافات عقیدتی در صدر اسلام و ارجاع این عقاید اختلافی توسط هر یک از فرقه‌ها و گروه‌ها به قرآن کریم، باعث کاربری بیش از حد توجیه و تأویل در میانانندی‌شمندان اسلامی شد. از دگر سو گرایشها و رویکردهای مختلف مفسران قرآن کریم باعث شد تا هر یک بر اساس تخصصو گرایش فکری خود قرآن را تفسیر کند که از همینرو تفاسیر مختلف فقهی، کلامی، ادبی، عرفانی و... پدید آمد. باطنی-گرایان و کسانی که معتقد بودند راه رسیدن به سعادت، بکارگیری تأویل است چرا که کلام خدا رمزگونه و تمثیلی است، تفاسیری با نگاه درونی و باطنی ارائه دادند. تأویل از امور عینی است و فراتر از آن است که قالب های الفاظ، آن را فرا گیرد. بلکه این الفاظ، همانند مثلهایی هستند که با آوردن آنها، انسان به معنای مورد نظر نزدیک میشود. قرآن در تمام موارد استعمال لفظ تأویل، همان واقعیت عینی خارجی را در نظر گرفته است. بر همین اساس در این مقاله تلاش شده است تا تاویلات عرفانی مولوی در کتاب «فیه ما فیه» را مورد تحلیل و بررسی قرار دهیم.

کلمات کلیدی:

تأویل، مولوی، فیه ما فیه، تفسیر عرفانی، تأویل قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/300987>

